

Hồi 43

Keo sừng rồng

Mẫn Trường Cương cười nhạt một tiếng, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Triển lão ca còn chưa tin hay sao?

Nguyên Nhân đáp:

- Đệ đâu dám không tin, nhưng việc này dù sao cũng phải thừa lại cho người chưởng môn hay, rồi hãy định đoạt sau!

Trường Cương lại cười nhạt, hậm hực nói tiếp:

- Đệ vị thừa lệnh dụ của ân sư nên không tiện để ra tay, nhưng đệ có thể nói cho lão ca hay, môn hạ của tậ phái bị giết hại đó là đệ tử của đệ đấy.

- Ủa! Cao túc của Mẫn lão ca đấy à?

- Hà hà... người hành hung lại là môn đệ của lão ca!

Nguyên Nhân giật mình kinh hãi, vội đáp:

- Đệ lui ra ngoài giang hồ mười tám năm, chưa hề thấu qua đồ đệ bao giờ sao Mẫn lão ca lại...

- Hà hà...

Cười một hồi, Trường Cương lại nói tiếp:

- Triển lão ca còn dấu giếm làm chi nữa! Tên họ Giang thiên về tuyệt nghệ của quý phái, chẳng lẽ Triển lão ca lại còn phủ nhận hay sao? Và chẳng lẽ đệ lại chịu để bốn tên đệ tử chết oan chết uổng như thế ư?

- Là y ư?

Nguyên Nhân không ngờ Trường Cương lại chỉ Thanh Lam là người đã giết đệ tử đời thứ ba của phái Tần Lãnh như vậy, nên ông ngẩn người ra giây lát rồi vội đáp:

- Mẫn lão ca chớ có hiểu lầm! Tuy y đã theo đệ học mấy năm võ công thật, nhưng y không phải là môn hạ của phái Không Động.

Thanh Lam vội đỡ lời:

- Thừa sư phụ, đệ tử đã chính thức được liệt vào môn hạ của phái Không Động rồi.

Trường Cương cười nhạt, xen lời nói:

- Thế nào, tên họ Giang kia đã nhìn nhận rồi, Triển lão ca còn dấu diếm hộ y làm chi?

Bát Ty Kiếm Khách mặt đỏ bừng, hỏi:

- Thanh Lam, đầu đuôi câu chuyện ra sao, mau nói cho lão phu hay!

Thanh Lam quỳ ngay xuống đất vào nói:

- Máy tháng trước đây, đệ tử đã may mắn được gặp sư bá và đã được ông ta ân thưởng cho gia nhập phái Không Động. Đệ tử đang định thưa cùng sư phụ, xin sư phụ thứ tội cho!

Nguyên Nhân là người giàu kinh nghiệm giang hồ, thấy lời nói và thần sắc của Thanh Lam, biết ngay chưởng môn đại sư huynh còn có lời dặn bảo mình, nhưng trước mặt người ngoài không tiện nói ra, nên ông ta gật đầu, hỏi lại:

- Con hãy đứng lên! Vừa rồi Mẫn lão ca nói: Bốn vị cao túc của Mẫn lão ca đã bị người ta giết hại, con có biết rõ không?

Thanh Lam nghe lời đứng dậy, nghiêm nghị đáp:

- Bốn vị cao túc của Mẫn đại sư huynh không phải bị chết trong tay đệ tử, đệ tử chỉ ngẫu nhiên có mặt tại đó và mục kích tấn thảm kịch đó thôi.

Nói xong chàng kể lại tình hình lúc bấy giờ cho Nguyên Nhân nghe.

Mẫn Trường Cương chờ chàng nói xong liền quát lớn:

- Việc này chính mắt lão phu trông thấy, chả lẽ lại còn sai lầm được hay sao?

Thanh Lam cười nhạt đáp:

- Mẫn đại sư huynh nói đích mắt trông thấy, đó chỉ là gặp tiểu đệ ở trên ấy thôi, chứ có trông thấy lệnh cao túc bị thương dưới kiếm tiểu đệ đâu? Như vậy sao đại sư huynh lại đổ tội cho tiểu đệ như thế được?

Trường Cương tức giận khôn tả, vội hỏi tiếp:

- Hôm đó, ngoài tiểu tử ngươi có mặt ở trên núi thì còn ai nữa?

Thanh Lam sực nghĩ lại câu chuyện hôm đó, bung bảo dạ rằng:

"Chả lẽ là..., không khi nào! Với công lực của nàng ta, làm sao giết nổi bốn đệ tử của phái Tần Lãnh một lúc như thế?"

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp:

- Tất nhiên, ngoài tiểu đệ ra, còn có người khác ở trên ấy nữa.

- Người nói đi! Người ấy là ai?

- Tiếc thay, tiểu đệ cũng chỉ hay biết như Mẫn đại sư huynh thôi!

Trường Cương tức giận khôn tả, quát tiếp:

- Tiểu tử, trước mặt lão phu mà ngươi dám giở trò xảo trá này ra phải không? Nếu không phải đã thừa lệnh dụ của ân sư, thì hôm nay ta đã cho ngươi đoạn hồn dưới chưởng này rồi.

Thanh Lam hãy còn ít tuổi tính nét bao giờ cũng nóng nảy hơn những người lớn tuổi. Chàng thấy Trường Cương quát tháo như thế, liền trợn ngược đôi lông mày lên, kiêu ngạo đáp:

- Chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào!

- Hay lắm! Tiểu sư đệ cứng cỏi thật!

Hắc Y Côn Luân giả dạng ông già đứng cạnh đó, bỗng xen lời nói một câu như thế, rồi y cắp cái kiếm gỗ vào nách, nhe răng cười, và vỗ tay khen ngợi Thanh Lam.

Trường Cương thấy vậy càng tức giận thêm, liền quát hỏi Hắc Ma Lạc rằng:

- Ngươi là ai?

- Hà hà! Mẫn đại tiên sinh hỏi lão phu ư?... bỉ nhân đây là Hắc Y Côn Luân Ma Lạc đấy!

Nguyên Nhân sợ đôi bên lại xung đột, vội khuyên ngăn rằng:

- Xin Mẫn lão ca hãy người cơn giận! Về việc lệnh cao túc bị người ta giết hại, trước khi tìm ra hung thủ, tất nhiên tiểu đồ vẫn còn bị hiềm nghi, nhưng Thượng nhân đã dặn bảo như vậy, để đệ thừa cùng người chưởng môn nhân, ba tháng sau sẽ thân chinh dẫn tiểu đồ lên Lưu Vân Lãnh để tạ tội.

Trường Cương cười nhạt đáp:

- Lời nói của Triển lão ca, đệ tin tưởng lắm!

- Mẫn lão ca cứ quá khen đấy thôi! Đệ xin cáo từ ngay!

Nói xong, ông ta chấp tay chào mọi người một lượt, rồi quay lại bảo Thanh Lam rằng:

- Thanh Lam, chúng ta đi thôi!

- Hãy khoan, tiểu tử họ Giang kia! Ngươi còn có việc gì chưa làm xong không?

Vương Ốc Tản Nhân quát lớn một tiếng, rồi nhảy ngay lại ngăn cản bước đi của Thanh Lam.

Bát Ty Kiếm Khách giật mình nghĩ thầm:

"Sao Thanh Lam lại gây hấn với nhiều ma đầu như thế? Mẫn Trường Cương đã là kẻ khó đối phó rồi, bây giờ tên Vương Ốc Tản Nhân được liệt danh vào Lục Tuyệt, tên tuổi ngang với đại sư huynh, ta càng khó đối phó thêm".

Ông ta đang muốn biết sau khi cách biệt, đồ đệ của mình đã làm những gì, đang định lên tiếng thì đột nhiên có người cười ha hả và đỡ lời:

- Ủa! Lão già họ Kỳ à? Người chả bảo võ đít bỏ đi rồi là gì? Chẳng hay người còn việc gì chưa dứt khoát thế?

Mọi người nhìn cả vào người vừa lên tiếng nói, mới hay chính là Hắc Y Côn Luân.

Vương Ốc Tản Nhân mặt đỏ bừng, giận dữ hỏi lại:

- Người còn muốn ngăn cản ta phải không?

Hắc Y Côn Luân rút đầu lè lưỡi, cười khúc khích đáp:

- Lão già họ Kỳ kia! Người được liệt danh vào trong Lục Tuyệt, xương cốt và tướng mạo đều thanh kỳ, không nên làm ra bộ hung thần ác sát như thế mà mất hết thân phận địa vị của mình đi! Y...

Chàng ta vừa nói vừa chỉ tay vào Thanh Lam mà nói tiếp:

- Y là tiểu sư đệ của mỗ, sao mỗ không có quyền can thiệp chứ?

Vương Ốc Tản Nhân vẫn e sợ phái Côn Luân, bây giờ nghe thấy đối phương nhận Thanh Lam là tiểu đệ, y thắc mắc vô cùng, hỏi lại:

- Y cũng là môn hạ của phái Côn Luân ư?

- Ai bảo là không phải? Việc này người không cần phải hỏi tới làm chi! Ta chỉ hỏi người định kiếm tiểu sư đệ của chúng ta làm gì?

- Y thị có thanh kiếm Thất Tinh nên đã chặt gãy hai cái răng cửa ở Độc Băng Luân của lão phu, như vậy khi nào lão phu lại chịu để yên cho y?

- Ủa! Chặt gãy răng cửa của chiếc Độc Băng Luân ư? Nếu vậy tội đáng chết lắm!

- Phải, y chặt gãy đến hai cái răng cửa một lúc.

- Hà hà!...

- Người dám khinh thị lão phu phải không? Người phải biết, sở dĩ lao phu nhân nhượng người chỉ là nể mặt Côn Luân lão nhân đấy thôi!

- Ô! Khiếp thật! Khiếp thật! Nhưng tại hạ đâu dám khinh thường người trong Lục Tuyệt nào? Tại hạ chỉ thấy ngạc nhiên, nhất là người đã được liệt danh vào nhóm Lục Tuyệt mà người còn hẹp lượng như vậy! Người phải nên biết, khí giới đấu với nhau thế nào chả có cái bị sút mẻ? Độc Băng Luân có những ba mươi sáu cái răng cửa, bây giờ mới bị gãy có hai cái, còn lại những ba mươi tư cái, chứ có bị gãy hết đâu mà người phải làm to chuyện như thế?

- Tiểu tử, ngươi có biết đâu Độc Bạng Luân của lão phu là...

- Phải, ta biết, làm bằng rễ ngọc vụn năm, chuyên môn dùng để chặt gãy khí giới của địch, bảo đao bảo kiếm sắc bén đến đâu cũng không cứng bằng nó. Nào ngờ tiểu sư đệ chúng ta dùng Thất Tinh kiếm lại chặt gãy được hai cái răng cưa, thế là ngươi đau lòng phải không? Việc này cũng dễ xử lắm, ta hãy hỏi ngươi câu này, ngươi có còn giữ hai cái răng cưa ấy không?

Thấy Hắc Y Côn Luân biết rõ lai lịch chiếc Độc Bạng Luân của mình như vậy, Vương Ốc Tản Nhân ngạc nhiên vô cùng. Bây giờ lại nghe thấy đối phương hỏi mình có còn giữ hai chiếc răng cưa ấy không, y càng ngạc nhiên thêm, vội trầm giọng đáp:

- Có, hiện giờ ở trong người lão phu đây!

- Chỉ sợ ngươi đã vứt đi thôi, chứ nếu còn thì dễ xử lắm!

- Ngươi có thể lấy được Long Giác Giao (keo sừng rồng) ư?

Không bao lâu, chàng đã đi tới gần ngôi mộ của mẹ Hồng Tuyền cô nương. Quả nhiên từ xa xa chàng đã thấy cạnh ngôi mộ có lợp mấy căn nhà lá. Chàng đoán chắc Hồng Tuyền thế nào cũng đang ở trong mấy căn nhà ấy. Chàng càng tới gần bao nhiêu càng thấy hộp bấy nhiêu. Khi tới trước ngôi mộ, chàng liền quỳ xuống vái lạy ba cái, rồi mới đứng dậy đi tới trước cửa căn nhà lá. Chàng cố đi nặng chân một chút để nàng nghe thấy mà ra đón mình.

Ngờ đâu, khi chàng tới trước cửa, thấy bên trong tối om và im phăng phắc. Chàng tưởng nàng đã ngủ say rồi, nên định giơ tay lên gõ cửa lại thôi, và định ngày hôm sau sẽ quay trở lại. Nhưng chân chàng như bị đóng đinh vào đó, không sao rời khỏi nơi đó được. Sau đó chàng cố gắng mãi mới lên tiếng gọi:

- Hồng Tuyền cô nương! Hồng Tuyền cô nương!

Không thấy có người trả lời, chàng lại tưởng là nàng không muốn gặp mình.

o0o